

LBRIS

We know
books

Andrei Alexa

Pășim toți pe
același drum

Galaxia Gutenberg
2025

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Pășim toți pe același drum	9
Iubește și fă ce vrei	41
Credința noastră este viața noastră	79
Familia este sanctuarul iubirii	100
O lume aflată în război	129
Avortul – îngrădirea dreptului la viață	176
Eutanasia – soluție sau sinucidere?	198

Pășim toți pe același drum (În loc de introducere)

Într-o lume adesea copleșită de umbrele egoismului și ale indiferenței, caritatea strălucește asemenea unei stele care răzbate întunericul, luminând calea spre iubirea adevărată. Este mărturia vie a iubirii divine și a generozității umane, o rază din lumina lui Hristos care pătrunde în inimile noastre și le împlânzește.

Sfânta Scriptură ne prezintă caritatea ca fiind însăși respirația sufletului, esența vieții și sămânța din care înflorește frumusețea autentică a omului. Mai mult decât o virtute, caritatea este darul sfânt al iubirii revărsate de Dumnezeu în inima noastră, îndemnându-ne să ne deschidem spre ceilalți, să oferim din preaplinul inimii noastre și să fim mâinile întinse ale lui Hristos în lume.

Caritatea nu este o simplă alegere morală, nici un act de circumstanță – este o chemare profundă, un răspuns la iubirea veșnică a lui Dumnezeu. Prin ea, fiecare gest de bunătate și fiecare moment de compasiune devin icoane vii ale prezenței divine, transformând lumea în

împărăția iubirii. Caritatea ne învață să trăim în comuniune, să privim pe aproapele nostru cu ochii lui Hristos și să recunoaștem, în fiecare om, chipul Dumnezeului iubirii. Astfel, fiecare act de generozitate devine o fărâmbă din cer, sădită pe pământ.

În zbuciumul contemporaneității noastre, omul – această creație minunată a lui Dumnezeu, cuprinsă de o sensibilitate delicată și o fragilitate care îi conturează ființa, dar chemată totodată să domnească asupra lumii – pare să aibă toate resursele necesare pentru a trăi o viață plină de împlinire. Și totuși, în loc să-și folosească libertatea ca pe o aripă care să-l înalțe spre desăvârșire, cade adesea în mrejele decadenței și ale auto-idolatriei, unde strălucirea efemeră a propriului ego devine idolul suprem. În locul armoniei visate de strămoșii săi – acea viață de noblețe spirituală în care legătura cu Creatorul era mai profundă decât orice altceva – se naște o cultură a libertinajului, o lume în care libertatea este confundată cu haosul, iar adevărurile eterne sunt întoarse pe dos și pervertite.

Valorile care altădată erau stâlpii unei vieți demne – fidelitatea, iubirea curată, sacrificiul, simplitatea – sunt acum privite ca o povară, rămășițe ale unui trecut întunecat. Astfel, omul, în loc să se împlinească, ajunge să se risipească, pierzând legătura cu adevăratul său sine, cel creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Cultura libertinajului nu aduce libertate, ci o alienare profundă, o exilare din sine însuși, căci omul, fără Dumnezeu, devine un străin în propria-i existență. Asemenea unui corăbier care își pierde busola pe o mare neliniștită, omul modern, orbit de "strălucirea" efemerului, rătăcește tot mai departe de portul siguranței și al iubirii divine.

Aceasta este lumea pe care Isus o privește cu tristețe și o condamnă: o lume întunecată, o lume a păcatului și a dezumanizării, în care omul, rătăcit de la calea lui Dumnezeu, ajunge să-și sacrifice propria demnitate pe altarul dorințelor trecătoare. Este o lume în care frumusețea și sacralitatea vieții – darul suprem al Creatorului – sunt amenințate și atacate fără milă.

În acest peisaj sumbru, moartea este idolatrizată sub masca drepturilor și a libertății, fie că ia forma eutanasiei, fie a avortului, în timp ce viața, cu toată splendoarea și misterul ei, este marginalizată, redusă la un simplu act biologic lipsit de sens. Aceasta este o lume în care omul se înstrăinează de însăși esența sa, pierzând legătura cu izvorul vieții – Dumnezeu. Și totuși, oare poate fi aceasta o viață autentică, o trăire adevărată?

Omul contemporan se află la răscruce, având în fața sa toate opțiunile deschise. Libertatea i-a fost dăruită de Creator nu pentru a-și pecetlui decăderea, ci pentru a urca spre

sfîntenie. Însă cîte dintre aceste alegeri îl conduc cu adevărat pe omul de astăzi către împlinire, către o viață demnă și fericirea veșnică? Adevărata libertate nu constă în a alege orice, ci în a alege ceea ce este drept și sfînt, ceea ce îl înalță pe om spre Dumnezeu și îi dăruiește pacea sufletului.

Ajuns în punctul în care pare că "are totul", omul descoperă cu amar că, în esență, nu are nimic cu adevărat valoros. Însetat după posesii și dominat de dorința de a aduna totul, asemenea nebunului din Evanghelie, omul își vinde sufletul pentru o iluzie, pentru deșertăciunea acestei lumi care trece. În goana sa nebună după împliniri materiale și aplauzele efemere ale societății, își sacrifică sensul veșniciei, acceptând cu ușurință să schimbe cerul pe pămîntul vremelnic. Eforturile nesfârșite de a-și umple golul interior îl prind în mrejele egoismului, adîncindu-l tot mai mult în robia păcatului. Valorile pervertite ale lumii, promovate ca idealuri supreme, îi închid inima, făcându-l insensibil nu doar la chemarea Domnului, ci și la suferințele aproapelui său. Devine o ființă rece, indiferentă, îndepărtată de propria sa umanitate, incapabilă să mai audă șoaptele iubirii divine.

Astăzi, trăim o realitate spirituală diferită, o epocă marcată de o categorie aparte de oameni: nu doar credincioși sau atei, ci și indiferenții – aceia care nu resping în mod activ existența lui Dumnezeu, dar pentru care aceasta devine

irelevantă. Indiferența spirituală reprezintă un pericol mai subtil și mai insidios decât ateismul declarat, căci răceala sa profundă afectează nu doar relația cu divinul, ci și legăturile fundamentale dintre oameni.

Omul indiferent este, în esență, un prizonier al propriului egoism steril. Teama de a se deschide, de a empatiza sau de a se angaja sincer într-o relație îl condamnă la o izolare interioară. Închis în sine, el devine un străin față de aproapele său, incapabil să vadă dincolo de propriile nevoi și dorințe. Această răceală spirituală creează o ruptură adâncă nu doar în sufletul său, ci și în comunitate, întărind o cultură a individualismului feroce, în care valoarea celui alt este măsurată strict în funcție de beneficiul adus. Din această perspectivă, mentalități precum „scopul scuză mijloacele” sau „a călca peste cadavre” devin justificabile pentru omul divizat, care își urmărește obsesiv succesul și împlinirea visurilor, chiar cu prețul suferinței altora.

Indiferența nu este doar o stare a inimii, ci un virus care se răspândește tăcut, erodând treptat solidaritatea, iubirea, și însăși umanitatea noastră comună.

Diavolul, marele amăgitor și stăpânitor al acestei lumi, îi promite omului o fericire iluzorie, o plăcere trecătoare care, deși aparent împlinește setea sufletului, este doar o capcană perfidă. Această sete insașiabilă de tot mai mult

devine o povară grea, o cursă nemiloasă care îl îndepărtează pe om de sine, de cei dragi și, cel mai tragic, de Dumnezeu. În această pustietate interioară, lipsită de lumina adevărului divin, viața sa se transformă într-un drum pustiu, marcat de neliniște și dorințe neîmplinite. Omul devine o umbră a ceea ce a fost menit să fie.

Aceasta este adevărata tragedie a omului contemporan: captiv în iluzia strălucitoare a lumii, dar pierdut și gol în adâncul sufletului său. Departe de adevărata lumină, el devine prizonier al unui întuneric subtil, care îi șoptește promisiuni deșarte, dar nu îi oferă niciodată cea împlinire pe care doar iubirea lui Dumnezeu o poate dărui.

Egoismul, în esența sa profundă, este o maladie subtilă care bântuie societatea contemporană, corodând compasiunea și spiritul de caritate ce ar trebui să ne lege unii de alții. Paradoxul acestei realități constă în faptul că omul nu devine egoist atunci când îi lipsește ceva, ci mai degrabă atunci când începe să posede și să adune. Cei săraci, în mijlocul nevoii lor, își găsesc adesea bucuria în puținul pe care îl au și sunt dispuși să împartă din acel puțin, chiar dacă riscă să devină și mai săraci. În schimb, cei care dețin bogății tind să le păstreze cu strășnicie, înfruntând frica că, prin generozitate, ar putea să se adâncească într-o „stare inferioară”.

Acest fricos mecanism al pierderii statutului material naște o formă periculoasă de

individualism, prin care omul ajunge să creadă că adevărata sa fericire și împlinire sunt legate exclusiv de sinele său, de acumularea propriilor bunuri și nu de darul generozității și al iubirii față de ceilalți.

Cea mai vizibilă manifestare a acestui individualism este observabilă în societățile bogate, unde confortul material a ajuns să devină scopul suprem. În aceste societăți, structurile comunitare și valorile religioase tradiționale sunt tot mai des considerate obstacole în calea „autonomiei” și „bunăstării” personale.

Într-o lume dominată de egoism și individualism exacerbant, religia se transformă adesea într-o relicvă incomodă, iar credința într-un obstacol în calea realizării de sine. Legăturile creștine care odinioară ofereau coerență și unitate vieții comunitare sunt subminate sau chiar respinse, fiind văzute ca o reîntoarcere la sărăcie și dependență, contrare scopului suprem al confortului individual. Însă, învățăturile lui Hristos ne reamintesc că iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele constituie fundamentul unei vieți autentice. Aceste porunci sunt incompatibile cu egoismul și indiferența, fiindcă omul egoist, dedicat exclusiv propriului câștig, nu doar că refuză să ofere iubire, dar nu este nici capabil să se deschidă față de aproapele său. Mai mult, indiferența îl face incapabil să înțeleagă și

să aprecieze valoarea unei vieți trăite în relație cu ceilalți și cu Dumnezeu.

Însă ce este, în esență, fericirea? Este cu adevărat posibil să fim fericiți în izolare? Adevărul este că omul nu este făcut pentru a trăi singur; însăși natura sa profundă este orientată spre comuniune și iubire. Fericirea autentică nu izvorăște dintr-o viață lipsită de prezența celorlalți, ci dintr-o inimă deschisă spre binele lor. Bucuria reală și împlinirea veritabilă se ating doar prin iubire și dăruire, căci, în esență, fericirea noastră este doar o oglindire a fericirii celor din jur. Când ne închidem în egoism și urmărim exclusiv satisfacerea dorințelor noastre, pierdem legătura esențială cu ceilalți, iar fericirea devine un ideal inaccesibil. Ne retragem într-o izolare sterilă, într-o bulă a autosuficienței care, departe de a ne împlini, ne amortăște simțurile și ne face insensibili la suferința aproapelui. Doar în comuniune cu ceilalți putem găsi adevărata împlinire și, în acest proces, putem experimenta o bucurie mai profundă, una care depășește egoismul și devine o lumină ce ne transformă atât pe noi, cât și pe cei din jurul nostru.

Astfel, egoismul nu este doar o amenințare pentru cei din jurul nostru, ci și o cale sigură către deșertăciunea interioară și singurătatea sufletească. Cu fiecare gest de izolare, omul se îndepărtează nu doar de ceilalți, ci și de propriul său sine autentic.

Într-o lume tot mai dominată de egoism și individualism, în care fiecare pare să caute doar propria împlinire, omul modern trebuie să redescopere adevărul dăruirii și al iubirii autentice. Doar prin a ne oferi unii altora cu inimi deschise și prin a iubi necondiționat, vom ajunge să trăim o fericire care nu este efemeră, ci profundă și durabilă. Această fericire nu este un sentiment trecător sau o simplă satisfacție personală, ci o stare de pace interioară și comuniune profundă, o întâlnire cu Dumnezeu și cu aproapele nostru, în care sufletul se liniștește și se restabilește. Doar în iubirea autentică, în care dăruim fără a aștepta nimic în schimb, găsim adevărata împlinire. Iar acest proces de dăruire ne permite nu doar să trăim în armonie cu ceilalți, ci și să ne simțim cu adevărat conectați la sursa supremă a iubirii, care este Dumnezeu.

Întreaga noastră societate, cu toate structurile și legăturile ce o definesc, este construită pe un set de valori esențiale. Lumea se află în armonie și pace atâta timp cât aceste valori sunt respectate, căci ele nu sunt doar simple convenții, ci sunt înscrise în adâncul ființei noastre, fiind daruri divine insuflate în noi încă de la naștere. Poate că, dintre toate aceste valori, cea mai fundamentală și de preț este iubirea. Iubirea este izvorul din care izvorăște caritatea, acel act sacru de a ne dăruia pe noi înșine pentru binele celorlalți.

Omul, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, poartă în adâncul ființei sale chemarea sacră de a se dăruia pe sine altora. Fiecare gest, fiecare privire, fiecare pas pe acest pământ este o invitație la comuniune, la unitate, la iubire. Iar căsătoria, acest act divin, nu este doar o legătură între doi oameni, ci o taină sfântă prin care două inimi se unesc într-o simfonie de iubire pură, participând la misterul creației. Unindu-se în dragoste, bărbatul și femeia sunt chemați să aducă pe lume o nouă viață, un dar sacru din mâna lui Dumnezeu, o fărâamă din veșnicia divină.

În esența sa, omul este făcut pentru a trăi în caritate, pentru a dăruia și a primi iubire, pentru a împlini această vocație divină ce se află în inima oricărui suflet uman. Acesta este sensul profund al existenței noastre – să devenim lumina care răspândește iubire, dar și să fim pământul în care iubirea divină înflorește. Dar, în mijlocul acestei chemări sacre, se strecoară, ca o umbră subtilă și vicleană, egoismul și individualismul. Acestea, asemenea unei ierni târzii care îngheață sufletele, amenință să stingă focul iubirii și să distrugă armonia și unitatea pentru care am fost făcuți.

Cu fiecare zi care trece, aceste otrăvuri ale societății contemporane erup din adâncul ființei umane, asemenea unui vulcan care tulbură liniștea, transformând ordinea naturală într-un haos inevitabil. Astfel, ceea ce ar trebui să fie un